

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΡΑΝΙΩΤΗΣ (1884-1945)

Μοναδική περίπτωση στην Ελληνική Οδοντιατρική ιστορία αποτελεί ο Ιωάννης Κρανιώτης. Γεννήθηκε το 1884 στη Θήβα και ο πατέρας του ήταν γιατρός. Όταν έμπαινε στην εφηβεία, ήρθε σε σύγκρουση με τον πατέρα του σ' ένα φαρμακείο στο οποίο σύχναζε και τον τραυμάτισε με πιστόλι. Η πράξη του αυτή τον ανάγκασε να εγκαταλείψει τη Θήβα και να καταφύγει στον Πειραιά, όπου έπιασε δουλειά σαν βοηθός κρεοπωλείου. Εκεί παρέμεινε έως 20 περίπου ετών, οπότε γνώρισε μια «πλούσια κυρία» (μεγαλύτερή του, βέβαια) με την οποία έφυγε για το Παρίσι.

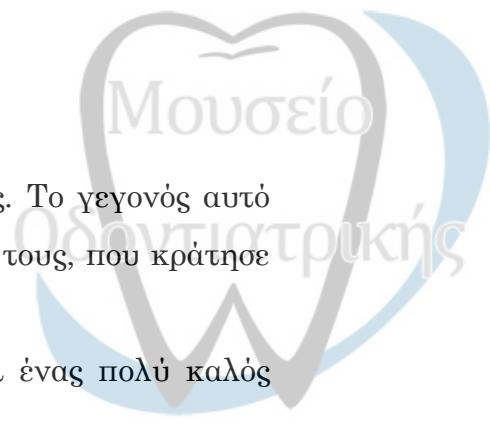
Εκεί ύστερα από λίγο διάστημα εργαζόμενος παρακολούθησε μια νυκτερινή οδοντιατρική σχολή. Όταν τέλειωσε ήρθε το 1905 στην Αθήνα όπου έδωσε μ' επιτυχία εξετάσεις στο Ιατροσυνέδριο και πήρε την άδεια ασκήσεως του οδοντιατρικού επαγγέλματος.

Ο Κρανιώτης ήταν ευφυής, ανοιχτοχέρης, σπάταλος γλεντζές, κοσμικός, γυναικάς και καλός επαγγελματίας και επιστήμονας. Μ' αυτά τα «προσόντα» δεν άργησε να γίνει ο πρώτος οδοντογιατρός της Αθήνας.

Στο οδοντιατρείο του είχε πάντα πίσω από την πόρτα ένα μικρό συνήθως αραπάκι, ο οποίος μόλις έμπαινε ένας πελάτης είχε ένα φτερό και του ξεσκόνιζε τα παπούτσια. Μετά τον αναλάμβανε μια υπηρέτρια η οποία τον οδηγούσε στο γραφείο, όπου τον περίμενε μια νοσοκόμα η οποία στην κατάλληλη στιγμή τον οδηγούσε στον κ. καθηγητή ο οποίος τον υποδεχόταν με τους βοηθούς του (που του γύριζαν το ποδοκίνητο τουρ). Όλη η λεγόμενη καλή κοινωνία της εποχής και τ' ανάκτορα ήταν πελάτες του. Οι πρεσβείες και οι εφοπλιστές κατέφευγαν σ' αυτόν.

Το 1921, ο φίλος του Υπουργός Ζαΐμης φρόντισε να διορισθεί ως πρώτος ειδικός καθηγητής του Οδοντιατρικού Σχολείου. Ακόμη στη συνέχεια φρόντισε να πάρει και δίπλωμα ιατρικής.

Επιμελητής του Ι. Κρανιώτη ήταν ο Ν. Παπαντωνόπουλος. Το 1922 όταν επικράτησε η επανάσταση Πλαστήρα απέλυσαν τον Κρανιώτη σαν άνθρωπο των



ανακτόρων και την έδρα του την πήρε ο Παπαντωνόπουλος. Το γεγονός αυτό στάθηκε αφορμή να αρχίσει ένας ανελέητος πόλεμος μεταξύ τους, που κράτησε σ' όλη τους τη ζωή.

Ο Ι. Κρασιώτης, όμως, δεν είχε μόνο παραξενιές. Ήταν κι ένας πολύ καλός οδοντογιάτρος και ένας άριστος προσθετολόγος.

Επικρατεί η αντίληψη σ' αυτούς που γνώρισαν την προσθετική εργασία του ότι παρόλο που πέρασαν από την επαγγελματική του ακμή μέχρι σήμερα 50 χρόνια κανείς Έλληνας γιάτρος δεν έφτασε στην τελειότητά του. Οι στεφάνες 3/4, οι χρυσεμφράξεις, οι γέφυρες του προβάδιζαν πολλά χρόνια από την εποχή τους. Κι όλα αυτά τοποθετημένα με ποδοκίνητο τουρ και με πρωτόγονα ανατυπωτικά μέσα. Παλιότεροι μου ισχυρίζονταν ότι σ' αυτόν τον τομέα ήταν από τους καλλίτερους στον κόσμο.

Ο Κρασιώτης δεν είχε μεγάλη παιδεία. Γι' αυτό πολύ λίγα γραπτά του σώζονται. Πριν από τον πόλεμο μεταβίβασε την πελατεία του στον Γ. Κρίκο τον οποίο είχε παντρέψει γιατί έπαθε φυματίωση και δεν μπορούσε να δουλέψει πολύ. Τον Δεκέμβριο του 1945, όταν στην Αθήνα είχε ανάψει ο εμφύλιος, πέθανε στο ιατρείο του στο οποίο τον διαδέχθηκε ο Κ. Σταματιάδης.

Δημητριάδης Α. (1989) *Ιστορία της Ελληνικής Οδοντιατρικής*, Αθήνα.